

Homeles

4
2022 – 2023

Obsah

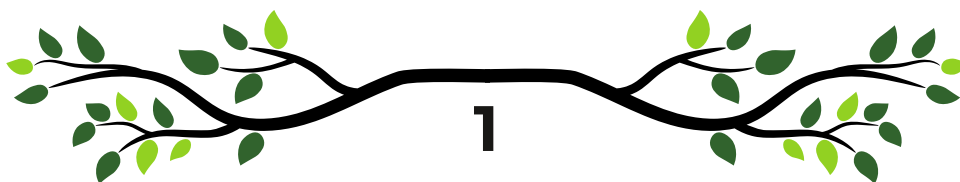
- 2.....Přímo z ředitelny
- 4.....Lyžařský kurz 2022/2023
- 6.....Chov čmeláků
- 7.....Historie lesnického školství v letech 1939 - 1959
- 9.....Moje cesta po maturitě
- 11.....I kiks je tón
- 13.....Tajemství čajových lístků
- 18.....Je používání vlastního hrnku dobrý nápad?
- 19.....Skautské historky
- 22.....The Boys
- 23.....Přelet nad kukaččím hnízdem
- 24.....Slipknot aneb Strach, temno a metal
- 25.....Cesty (zamyšlení)
- 26.....Na křídlech múzy
- 30.....Horoskop
- 32.....Redakce

Milí čtenáři,

tento školní rok utekl rychleji než cesta na Rybáře a my vám přinášíme poslední díl našeho časopisu. Opět se zde můžete těšit na plno zajímavých článků s tématy týkajícími se jak akcí na naší milované škole, tak například světa zvířat, kultury nebo zálib našich redaktorů.

Tímto se s vámi na letní měsíce loučíme a doufáme, že se v září sejdeme zase v plném počtu.

Váš tým redaktorů

Milí čtenáři,

opět držíte v ruce poslední číslo časopisu dalšího školního roku.

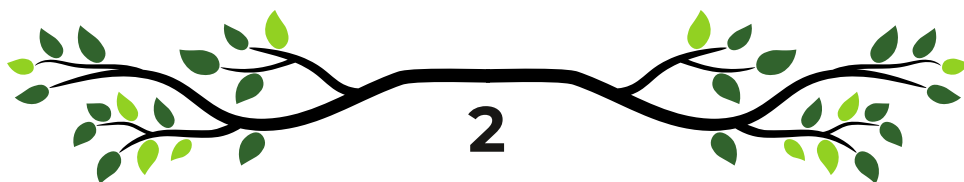
Jarní období patří na naší škole k těm nejvíc hektickým. Ihned po jarních prázdninách proběhly v porostech školního polesí těžební praxe třetáků, na které plynule navázaly jarní praxe prváků a druháků. Také čtvrtáci jsou pomalu v cílové rovině svého čtyřletého snažení.

V běhu je také nabírání budoucích prváků. Letos jsme obdrželi 120 přihlášek ke studiu, k přijímačkám přišlo 118 devátáků. Ještě musíme chvíli počkat, než se dozvíme jejich výsledky a hlavně musíme počkat na odevzdané zápisové lístky. Až pak bude jasno, s kým se potkáme v neděli 3. září při oficiálním zahájení nového školního roku pro první ročník.

Maturanti mají za sebou písemky a didaktáky, před sebou ještě spoustu opakování a příprav k dalším částem zkoušky z dospělosti. A věřte nebo ne, nejen čtvrtáci jsou z maturit nervózní – patří k nim i jejich třídní učitelé, kteří s nimi prožili ta čtyři léta na lesárně, dále také ostatní učitelé, vychovatelé a zaměstnanci. Ti všichni drží maturantům palce a snaží se je ještě ve finiši co nejvíc povzbudit a podpořit.

Vy, kteří sledujete webové stránky školy, sociální sítě nebo máte, jak se říká, jen oči otevřené, jistě vnímáte, co vše se ve škole, na domovech mládeže, v arboretu nebo na školním polesí děje a co se daří postupně uskutečňovat. Ale je zde také spousta aktivit, které prezentují školu při všemožných jiných událostech a příležitostech. Škola prostě žije, a to jak směrem dovnitř do školy, tak směrem ven k veřejnosti. Za to vše vám, kteří se na tomto podílíte, patří velký dík.

Život ale není jen o těch hezkých věcech. Potkáváme se i se špatnostmi, nad kterými nevěřícně kroučíme hlavou. Nejčastěji doprovázeno otázkou: „Proč to má někdo zapotřebí?“ Ať už je to zničené vybavení školy či poškození a vandalismus v arboretu nebo na školním polesí. Ve škole je jasné, že autorem je jeden z nás. Většinou je viník nalezen a po zásluze odměněn. Na druhé straně je arboretum otevřeno veřejnosti, a tak se viník schovává v anonymitě. Ničit výsadbu, poškozovat věci či

stromy a přidělovat práci odpovědným osobám, to vše je jedna stránka věci. Ta důležitější je vlastní svědomí. Chtěli bychom sami, aby někdo přišel k nám domů a choval se stejně vandalsky? Věřím, že ani ta dotyčná osoba by nebyla ráda. Školní polesí uzavřít nelze a určitě bychom k tomuto kroku přistoupit nechtěli. Arboretum necháváme otevřeno pro veřejnost za předpokladu, že bude dodržován návštěvní řád. A stačí pouze jeden vandal, aby se návrh na uzavření arboreta pro veřejnost stal opět aktuálním.

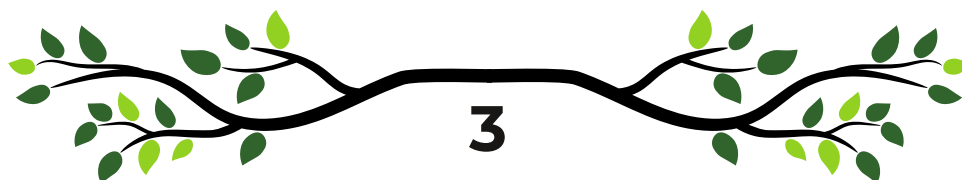
Apeluji proto na každého, aby svým chováním nepřiděloval odpovědným osobám starosti a školu nezatěžoval neplánovanými finančními výdaji na uvedení do původního stavu.

V závěru se vrátím zase k těm hezčím momentům. Chci velmi poděkovat žákům, kteří se odvážili potkat se se mnou na dalším setkání s ředitelem. Vážím si toho, že jste ochotni vystoupit z davu, řeknete svůj názor a společně můžeme udělat další krok prospěšný pro nás všechny. Do konce školního roku nás všechny čeká ještě spousta pracovních (školních), zájmových, sportovních či společenských aktivit, takže jak se praví v jedné známé pohádce pro pamětníky: „Ať se dílo daří!“

Na úplný závěr se ještě jednou obracím na maturanty. Přeji vám štěstí, klid a rozvahu při skládání maturitních zkoušek!

Ing. Lukáš Kandler
ředitel školy

Začátkem března se druhé ročníky zúčastnily lyžařského výcviku na chatě Barborce pod Pradědem.

V pondělí ráno jsme naložili věci a vyjeli směr chata. Po příjezdu jsme se ubytovali a objevili ne-funkční dveře, kliky a další nečekaná překvapení. Na obědě jsme zkusili kulinářské dovednosti zdejšího kuchaře a vrhli se na svah. Párkrát jsme si vyšlapali kopec a po jednom sjížděli dolů, aby si naši instruktoři mohli rozdělit do skupin.

Ráno byla náročná, probuzení budíčkem a rovnou z postele na ranní rozcvičku. Poté nás čekala snídaně, sjezdovka, oběd, odpočinek a zpátky na sjezdovku. Každý večer jsme měli program, který si připravili žáci. Tančil se just dance, zpívali se písničky s doprovodem kytary. Podle učitelů nejpovedenější večer měla 2.C, která si připravila dvě aktivity. Při první hře se z každé třídy vybral kluk s holkou a ti měli za úkol se přetransformovat v opačné pohlaví za určitý čas. Druhá aktivita spočívala v navrstvení co nejvíce kusů oblečení na vybraného studenta. Tříde 2.A se povedlo navléct 90 kusů oblečení, ať už trička, mikiny, tak i trenky, kalhotky a ponožky. Poslední večer nás bavili učitelé. Ti nám vymysleli hru nazvanou motorka. Pár kluků šlo za dveře, když přišli zpět, uprostřed místnosti je čekala motorka (židle) a tu měli popsat. Například její výkon, vzhled, prostě na co si vzpomněli. Na konci hry zjistili, že popisovali svou druhou polovičku. Dva večery nás čekala přednáška o běžkách a samozřejmě přednáška o lyžích, která nemohla chybět. Všechny skupiny si přes týden vyjeli na běžkách k chatě Švýcárně nebo na Praděd v čele s panem učitelem Strýčkem. Ve volných chvílích samozřejmě nechyběly koulovačky před chatou nebo hry na pokojích jako třeba poker s panem Albertem. Veliká perlička byla strava. Kuchař si zřejmě myslel, že náš denní příjem je stejný jako dětí ve školce. Klukům čtyři brambory a plátek masa opravu nestačil a museli se dojídat zásoby z domovů.

Ve čtvrtek jsme měli odpočinkový den s návštěvou třídních učitelů. Dopoledne nás čekaly lyže a skupina snowboardistů měla výlet na běžkách. Po dopoledním programu a odpočinku se hrála hra psí spřežení. Holky ležely bezmocně v lese a kluci rozdělení do skupinek s jedním vůdcem na lyžích nebo na prkně a jeho psím spřežením je měli za úkol zachránit a dovést zpátky k chatě.

Poslední den v sobotu nás čekal odjezd. Ráno jsme vstávali brzo, abychom vše stihli. Měli jsme bojový úkol dostat sebe i s věcmi od chaty na parkoviště k autobusu. Nebylo to lehké, přes noc se totiž změnilo počasí a byla menší sněžná kalamita. Abychom na parkovišti nečekali, šli jsme se schovat do restaurace.

Závěrem bych chtěla dodat, že bychom to nebyli my, kdybychom dojeli bez zranění domů. Zranění bylo hned několik, naražené zadky, bolavá kolena a následky po střetech se stromem. Dvě žákyně si dokonce udělaly vyjíždku záchranářským skútem a následně navštívily i nemocnici v Bruntále, kde to bylo brutální. Naštěstí to nebylo nic závažného a holky s ostatními odjely v sobotu domů.

Ráda bych za žáky druhých ročníků poděkovala instruktorům. Byl to týden plný zážitků a sblížení s ostatními třídami a zjištění, s kým vlastně chodíme do školy. Někteří své schopnosti vylepšili, někteří sjeli poprvé kopec na prkně nebo stoupli poprvé na běžky. Budeme dlouho vzpomínat nejen na stravu a ubytování, ale i velice „příjemný“ personál.

Adéla Stanovská 2.A

Čmelák zemní (*bombus terrestris*)

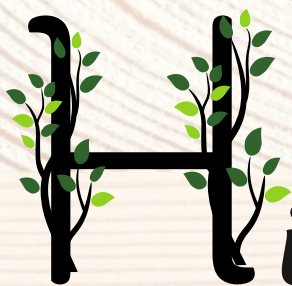
Čmelák je blanokřídlý hmyz hnízdící pod zemí v rodinách přibližně o sto jedincích. Patří mezi první jarní opylovače a na rozdíl od včel je schopen létat i ve slabším dešti. Je naším nejhojnějším druhem rodu čmelák a v Česku patří mezi chráněné druhy.

Než si na zahradu pořídíte čmeláky, měli byste se sami sebe zeptat, jestli budou mít okolo čmelína dostatek potravy jak brzy na jaře, tak i v červnu a v červenci, kdy potravy ubývá. Nejideálnější jsou rozkvetlé louky, sady nebo listnaté lesy s druhovou pestrostí, kdy je doba kvetení rozprostřena po celý rok. Nesmí se také zapomenout na zdroj vody, který ocení nejen čmeláci.

Když už jste se ujistili, že čmeláci budou mít dostatek potravy po celý rok, můžete začít vybírat čmelín.

Tereza Šusterová, 2.A

Historie lesnického školství v letech 1939 - 1959

Život na škole se od zahájení svého provozu až do roku 1939 měnil několikrát. Od stěhování přes první světovou válku až po změnu vyučovacího jazyka, to vše si lesnické učení zažilo v uplynulých téměř 90 letech. V historii nás nyní čeká doba okupace, druhé světové války a začátek vlády jedné strany.

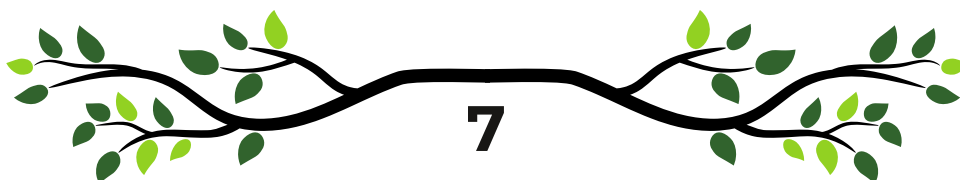
V době 2. světové války je škola přeměněna na německou a českým studentům je umožněno dokončit studia na Vyšší rolnické škole v Přerově. Do hranické školy jsou přijímáni jen němečtí studenti, které učí němečtí profesori pod vedením ředitele Viktora Gutschicka. Českou školu v Přerově řídí František Pražan a po něm Theodor Pitel. Na jaře 1945 je hranická škola německými studenty opuštěna a stává se z ní lazaret raněných německých vojáků vracejících se z válečné fronty. Je to doba ve znamení zatýkání a perzekuce. Svě životy za německé okupace položilo deset žáků a profesor tělocviku, bývalý důstojník čs. armády, sokol a legionář Václav Pukl.

Po osvobození roku 1945 je hranická lesnická škola obnovena. V jejím vedení pokračuje Theodor Pitel, který záhy umírá, a místo něj nastupuje Oldřich Pacák, který buduje nový pedagogický sbor a snaží se o návrat k předválečné praxi.

Dochází však k nastolení vlády jedné strany a rapidně se mění podmínky pro výchovnou práci. Stavovská etika lesníků je hodnocena jako feudálně-buržoazní přežitek. Do života školy rušivě zasahují časté změny učebních plánů a rozhodnutí nadřízených orgánů. Ředitel Pacák změnu režimu nese velmi těžce, je stížen infarktem a odchází na invalidní důchod. Na jeho místo nastupuje v roce 1951 Václav Sadílek.

V padesátých letech dochází k rozdělení škol na pěstební a těžební studijní směr. Hranické škole byl určen směr těžební, což znamenalo jednostranné zaměření výuky a odchod studentů. Tato specializace se však neosvědčila ani v provozu ani ve školství a po dvou letech byla zrušena.

Nepříznivý dopad na školu bylo i odebrání školního polesí ze správy školy a jeho začlenění do správy státních lesů. Praktická výuka studentů se tak změnila jen na brigádnické výpomoci při sezonních pracích u státních lesů a propojení školy s provozem bylo zrušeno. Po šesti letech však škola získala polesí zpět.

II. ročník, Hranice 1940

III. ročník, Hranice 1940

Po zřízení osmileték začínají na lesnické škole studovat absolventi osmých tříd, nevyhraněné čtrnáctileté děti, které nemají představu, co by chtěly dělat. Koncem padesátých let je otevřeno dvouleté studium lesnictví pro absolventy středních všeobecně vzdělávacích škol, tzv. abiturientské kurzy. Část arboreta je předána městu pro vybudování letního kina.

Pokračování příště...

Na základě historických textů a dostupných materiálů zpracovala Ing. Helena Drozdová

Ředitelé lesnické školy v tomto období

- 1939 – 1942 Ing. František Pražan (Hranice, Přerov)
- 1940 – 1945 Viktor Gutschick (Hranice – německá škola)
- 1942 – 1945 Ing. Theodor Pitel (Přerov, Hranice)
- 1945 – 1950 Ing. Oldřich Pacák (Hranice)
- 1951 – 1958 Václav Sadílek (Hranice)
- 1958 – 1960 Miloš Vysocký (Hranice)

Z exkurze do Lipníka, květen 1942, Helfštýn

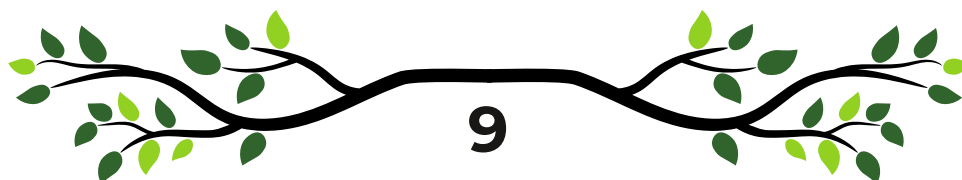
Moje cesta po maturitě

Letos to budou čtyři roky od mé maturity na Střední lesnické škole v Hranicích. Po maturitě jsem absolvovala pomaturitní roční kurz němčiny v Brně a ve stejném roce složila jazykový certifikát úrovně B2. Měla jsem z toho obrovskou radost, rozšířily se mi další obzory a možnosti. Zpočátku jsem si přála zůstat v lesnickém oboru, bohužel se mi však delší dobu nedařilo najít vhodnou práci v zahraničí. Měla jsem zájem pracovat ve Vídni. Využila jsem nabídky na práci administrativní pracovníce ve zdravotnickém zařízení, kde jsem působila dva roky. Po krátké době jsem se rozhodla studovat při práci německý jazyk na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně.

Většina z Vás si možná řekne, proč jsem volila zrovna němčinu? Již na základní škole jsem se jazyk učila s mým dědou a na lesnické škole jsem měla to štěstí, že nás učila paní učitelka Nováková, která se mi intenzivně věnovala. Tento jazyk jsem si na rozdíl od angličtiny naprosto zamilovala a zjistila jeho velké výhody a možnosti uplatnění nejen u nás, ale i v zahraničí. Často vzpomínám na dědečka, který mi stále opakoval: „Němčinu máš na dosah. Tento jazyk využiješ nejen v Německu, Rakousku a Švýcarsku, ale třeba i v Lichtenštejnsku, Lucembursku a Belgii. Budeš se učit německy!“ A za to jsem mu nesmírně vděčná.

Na pedagogické fakultě studuji již druhým rokem a studium mě velmi naplňuje. Některé předměty nejsou zrovna lehké, ale zato se díky nim mohu nadále zdokonalovat. Zatím nejtěžší předměty, které jsem absolvovala, byly syntax a morfolgie německého jazyka a nejzajímavější asi fonetika, didaktika mnohojazyčnosti, pedagogická komunikace a speciální pedagogika a další. Nejvíce mě těší atmosféra na katedře a fakultě. Je velmi přátelská, učitelé jsou nám otevření, a když potřebujeme konzultaci, jsou nám nápomocni. I spolužáci jsou opravdu skvělí a vzhledem k tomu, že výuka probíhá jednou za dva týdny, vždy se do školy těším. Jsme tam přece všichni se stejným zájmem.

Před třemi lety jsem dokonce spojila němčinu s mým velkým dlouholetým koníčkem – loveckou hudbou a oslovila jsem e-mailem hornmistra mysliveckých trubačů ve Vídni. Požádala jsem ho, zda by mi neposkytl noty, podle kterých hrají v Rakousku. Noty mi ochotně zaslal, nakonec jsem se s ním setkala osobně. Výsledkem tohoto setkání bylo něco, o čem se mi dříve mohlo jen zdát. Měla jsem možnost zahrát si s mysliveckými trubači na vánočním koncertě během jarmarku, na trubačské „Challange“ na zámku Eckartsau (v Rakousku se jedná o soutěž, kde každý soubor obdrží ústní zpětnou vazbu, nikoliv umístění. pozn. red.). Hrála jsem pak s trubači i na plese v Hofburgu a na radnici (Wiener Rathaus), což pro mě byl další velký zážitek a splněný sen.

Mozartův rodný dům v Salzburgu

Výhled na Vídeň ze Stephansdom

Zwölferhorn

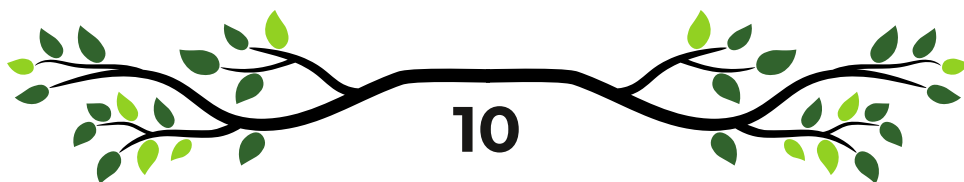
Pravidelně navštěvuji Vídeň, toto město jsem si tak oblíbila, že jsem si podala přihlášku na půlroční stáž do Českého centra ve Vídni v rámci programu Erasmus. Nominace proběhla úspěšně, zároveň to ale byl i velký risk, protože jsem musela dát výpověď dřív, než jsem se dozvěděla výsledky nominace. Naštěstí vše klaplo, na stáž jsem nastoupila již prvního února a nesmírně se těším, až budu moci poznávat rakouskou kulturu, zdokonalovat se v němčině (učit se vídeňský dialekt :-D) a žít v tomto městě, kde na vás jeho historie dýchá na každém kroku. Určitě se přihlásím do jazykového kurzu C1, využiji místní kulturní možnosti a jsem ráda, že se budu moci i nadále věnovat lovecké hudbě v místním souboru.

Občas si říkám, kde bych skončila, kdybych nešla na lesnickou školu? Jelikož se chci už delší dobu odstěhovat do zahraničí, možná bych byla v Anglii nebo třeba ve Francii. Těžko říci, o tom můžu jen tak přemýšlet. I když nakonec nepracuji v oboru, hranická škola mi dala hodně – naučila jsem se hrát na lesnici, zdokonalila jsem se v němčině a myslivosti se věnuji i nadále, takže svého rozhodnutí rozhodně nelituji. Sice si nemyslím, že se do oboru vrátím, protože pedagogika a němčina mě velmi oslovily.

Po stáži mám v plánu najít si ve Vídni své bydlení a práci na kratší úvazek, abych mohla dostudovat. Pokud školu dodělám, líbila by se mi práce ve škole jako „Schulassistentin“ nebo jako lektorka na jazykové škole. Bavilo by mne učit nově příchozí do Rakouska – začátečníky, protože tito lidé jsou nesmírně motivovaní, aby zde mohli zůstat, studovat anebo pracovat. O tom jsem se mohla přesvědčit i na brigádě, kde byla spousta cizinců.

Určitě doporučuji učit se jazyky, člověku se otevírají dveře nejen do světa, ale i další možnosti v životě a přímo v lesnictví má němčina opravdu velký význam. Od příštího pololetí máme ve škole jako povinný předmět také angličtinu, takže ji budu muset oprášit. Němčina mě velmi ovlivnila – od poslouchání hudby až po studium.

Velké poděkování ale patří i paní učitelce, která se mi po celou dobu studia až po maturitu věnovala, i když to se mnou občas nebylo jednoduché. Svým přístupem mě velmi motivovala. Vždy si vzpomenu na první hodinu, kdy s námi hned začala mluvit německy a já věděla, že bude němčina můj oblíbený předmět.

Zas to přišlo, zase jsme vycestovali pryč. Konkrétně do Kostelce nad Černými lesy, kde se konal 15. ročník Mezinárodní akademické soutěže v trubení a vábení jelenů pod záštitou Fakulty lesnické a dřevařské České zemědělské univerzity v Praze.

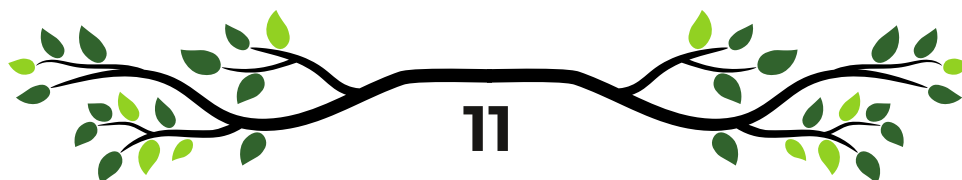
Z Hranic jsme vyrazili dopoledne v 10 hodin. Kromě „naší“ sestavy (G. Bednaříková, P. Novotný, V. Pelant a M. Novotný) s paní vychovatelkou Sehnalíkovou a panem lektorem Andrejčukem v čele do Čech jeli dva sólisté na lesnice z potštátské ZUŠ včetně doprovodu, takže školní dodávka byla plně obsazená.

Dorazili jsme přibližně ve 2 hodiny odpoledne, ovšem ubytovat se dalo až v pět. Vytáhli jsme tedy nástroje a šli jsme zkoušet. Díky jednomu absolventovi naší *Alma mater viridis Hraniciensis* (který měl shodou okolností na starosti bar a nechal nás tam cvičit) se nám podařilo dostat se i do sálu, kde se měla soutěž trubačů uskutečnit. Tak jsme si na pódiu jednou vyzkoušeli souborové skladby a zkouška pak dál pokračovala v místním „krmelci“.

Po zkoušce se naše výprava odebrala do pivnice místního pivovaru. Zhruba v podvečer v pět hodin byla již posádka hranické dodávky ubytována a v sedm už opět seděla v pivnici, kde strávila zbytek večera v dobré společnosti ostatních soutěžících.

Ráno přišla snídámě, rychlé rozehrání na pokoji a v 8 hodin nástup na nádvoří. Pak pořadatelé pronesli své proslovy k zahájení. Moderátoři pak na závěr počátku uvedli prvního soutěžícího, který se za pár minut měl objevit v sále na pódiu, se slovy: „A protože se loni osvědčil, opět jako první nastoupí Martin Novotný ze SLŠ Hranice.“

Super. Takže stejná situace jako loni. Akorát že letos jsem byl zkušenější, více připravený a méně nervózní (i tak jsem byl dost nesvůj). Navzdory tomu, že se mi vystoupení nepovedlo tak, jak bych si přál, pan Andrejčuk byl spokojený a to mi jako útěcha stačilo. Naši sólisté na borlice měli ze svého výkonu podobný pocit, a i je náš pan lektor uklidňoval, že je s nimi spokojen.

Jakmile skončili sólisté na borlice, přišel oběd. Po něm následovaly soubory. Zde jsme byli lehce uvolnění, poněvadž z nás opadla nervozita ze sólových soutěží. Na jevišti jsme podali skvělý výkon. Také jsme odcházeli s nadšením a radostí (především za našeho *Brixiho*), protože jsme věděli, že to už nemohlo být o moc lepší.

Dohrál poslední soubor a přišla nejzajímavější část dne. Do finále se z naší výpravy probjoval Pavel Novotný v sólistech na borlice a umístil se na 4. místě ze 13. Soubor z Hranic zaujal v celkovém pořadí 11. místo z 18. Nutno však podotknout, že jsme v rámci českých středních škol byli druzí nejlepší a že naše čtyřčlenná sestava porazila i soubory s dvakrát větším počtem hráčů.

Nadešel večer a s ním i konec soutěže. Organizátoři pronesli své závěrečné proslovy a došlo na vyhlášení nejlepších vábičů, trubačů a souborů dne. Následovalo slavnostní ukončení 15. ročníku Mezinárodní akademické soutěže a večerní raut. Zbytek večera pak proběhl obdobně jako ten minulý. Snad s tím rozdílem, že se nikdo nemusel ohlížet na to, že zítra někde vystupuje, a zpěv byl slyšet až do brzkých ranních hodin. V neděli dopoledne jsme pak předali klíče od bytů, lehce posnídali v jedné kostelecké kavárně a vyrazili zpět do Hranic.

V závěru bych rád uvedl, že to byl úžasný zážitek a taky dost stmelující. Člověk vystoupí z komfortní zóny, vidí, kde je jeho úroveň a kam se dál může posunout, seznámí se s novými lidmi. A o tom to je, ne o tom, kolikátý byl ten či onen. Takže akci můžu všem jedině doporučit. Příští rok se má soutěž konat v Polsku, tak uvidíme, jak to dopadne ...

Martin Novotný, 3.B

ajemství čajových lístků

V této části se zaměříme na japonské zastíněné čaje gyokuro, tencha, matcha.

Zastíněné čajové plantáže

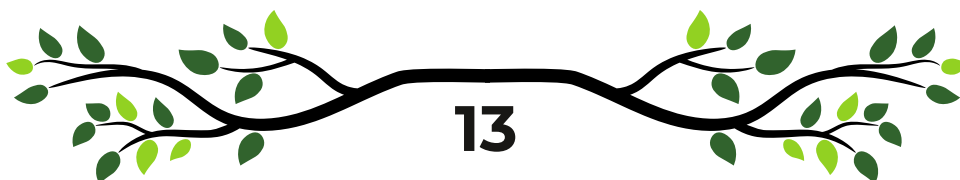
Čajové plantáže, díky nimž svět získává tu nejcennější matchu, gyokuru a tenchu se nacházejí většinou v centru Japonska. Právě tady se po pěti letech od zasazení a po další péči o ty nejvybranější sazenice čajovníku čínského můžeme těšit na sklizeň a zpracování matchy a dalších čajů. Nejdříve se však musí provést naprosto zásadní operace, díky níž matcha vděčí za svou tolik typickou sytě zelenou barvu.

Společně se začátkem dubna totiž pěstitelé zkontrolují první, nesměle rašící pupeny čajovníku, aby chvíli nato celou plantáž překryli tak, aby na ni nepronikaly sluneční paprsky (velká látková černá plachta). Hlavním cílem tu je ubrat čajovníkům zhruba na dvacet dní až 90 % světla, jemuž by v opačném případě byly rostliny vystaveny. Záměr tohoto nezvyklého kroku se přitom sám nabízí, jelikož za takto změněných světelných podmínek poté dochází k silnému omezení fotosyntézy, s čímž se pojí intenzivní nárůst výroby chlorofylu. Díky tomuto jevu vzniká sytě zelené zbarvení matchy.

Pochopitelně se ovšem nikdy nejedná pouze o barvu. Výsledkem několikátýdenního zastiňování je též vyšší množství theaninu a mnoho dalších nutričních benefitů, a to v každém čajovém lístku. Theanin představuje aminokyselinu, jež přímo zodpovídá za charakteristickou plnou chuť čaje matcha. S prvními květnovými dny potom může začít krátká doba sklizně, která vždy probíhá pouze 1x ročně (samozřejmě může být sklizeň i 3x ročně, ale tím pádem půjde o menší kvalitu čaje).

Gyokuro

V překladu *Nefritová slza „gyokuro“* patří k absolutní špičce mezi japonskými čaji (v prvním nálevu vám dá poznat chuť umami – nejvyšší stupeň lahodnosti, tzv. pátou chuť). Jeho chuť svou jemností a sladkostí připomíná samet, tak je hebká. Najdete v ní však také stopu květin. Nenechte se odradit cenou těch dražších gyokuro, jsou i levnější a jsou taky výborné; cena dražšího gyokura vychází tak na 1344 Kč za 100 g. Nálev je čisté, světle zelené barvy. Obsah kofeinu je vysoký.

Gyokuro

Tencha

Matcha prášek

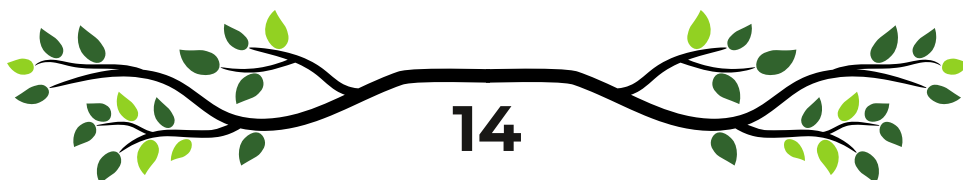
Tencha

„Tenča“ (v překladu **mletý čaj**) se většinou používá k výrobě matcha, protože je obraná od žilnatiny a čistě zbyly jenom takové vločky; ovšem používá se také k vaření. Tencha se pěstuje jako gyokuro. To je důvod, proč matcha dostala tak živou zelenou barvu. Po sklizni jsou listy krátce napařené a nasušené, ale na rozdíl od většiny ostatních japonských čajů nejsou válcovány. Nakonec jsou všechny stonky odstraněny tak, aby zůstaly pouze čisté listy. Barva nálevu je žlutozelená. Mějte na paměti, že tencha je surovina pro matchu a jako taková je vzácná. Je dokonce těžké najít tenchu v obchodech v Japonsku. Chuť má jako matcha, záleží na tom, kde se pěstuje. Obsah kofeinu je hodně vysoký.

Matcha

V překladu **práškový čaj**, počestěle „mača“. Zcela přesně určit okamžik, kdy jedinec úplně poprvé ochutnal chuť a sílu čaje matcha, je v dnešní době, bohužel, nemožné. Ovšem alespoň jednu věc víme jistě. Tento čaj se pyšní tou vůbec nejdelší historií. Historické dokumenty praví, že začátek jeho dějin sahá do doby před téměř 5000 lety. Již skoro tři tisíce let před Kristem se totiž na stránkách východních knih dočítáme o léčbě otoků a horečky, kterou spojuje mimořádně účinná látka, a sice čaj matcha. Ten byl doporučován coby výborný léčebný prostředek. To pochopitelně platí pořád, tedy i dnes. Matcha má v japonském čajovém obřadu neustále své pevné místo, i když nyní spíše jako dědictví samurajů než pouze pro zdravotní účinky. Práškový zelený čaj matcha proslul po celém světě coby jeden z největších klenotů čajové tradice v Japonsku. O to více vás možná překvapí fakt, že jeho původní pravlastí jsou ve skutečnosti čajové plantáže starověké Číny. Zrovna odtud se totiž okolo roku 2500 př. n. l. šířil jeho věhlas a mířil i do Japonska.

Co to je matcha? Je to sušená dužina nejmladších lístků, která se pak rozemele na jemný prášek v žulových mlýnech. Při výrobě tohoto čaje nedochází k fermentaci, nepřidávají se žádná barviva, přísady, ani konzervační látky.

Účinky matchy

Matcha je zdravější než ostatní čaje, protože do těla dostaneme celý čajový list a tím i více potřebných látek pro naše zdraví, jako je například vápník, chrom, mangan, draslík, selen, vitamín c, zinek a opravdu mnoho, mnoho antioxidantů. Proto je doporučená dávka 4 g matchy denně.

Zelený čaj matcha nebojuje jen s rakovinou a různými zdravotními problémy, ale má pozitivní účinky i na hubnutí. Podle studie z *The American Journal of Clinical Nutrition* víme celkem s jistotou, že pití čaje, který obsahuje 4 g (dvě dávky čaje, jednu ráno a druhou odpoledne) katechinů po dobu 12 týdnů, dokáže snížit množství tělesného tuku. Konzumace těchto přínosných látek pomáhá jako prevence a také ke zlepšení mnoha nemocí, k nimž se řadí i obezita.

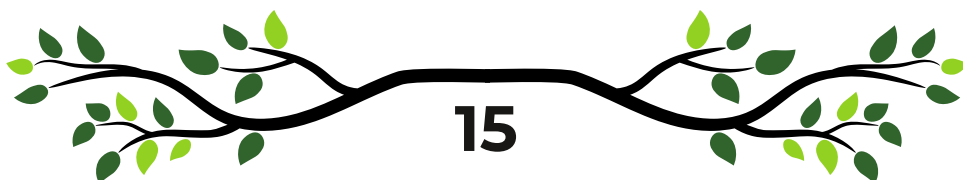
- Bohatý na antioxidanty a živiny.
- Podporuje zdraví srdce.
- Pomáhá hubnout.
- Chrání játra a ledviny.
- Zvyšuje energii.
- Zvyšuje fyzickou výkonnost.
- Podporuje mozek a výkon.
- Posiluje imunitní systém.

Matcha rituál

Nápoj matcha je tradičně doprovázen čajovým rituálem, který je spjat s dlouhou japonskou historií. Tento nápoj byl oblíbený u japonských samurajů, buddhistických mnichů, nebo dokonce císařů. Tento rituál se za poslední staletí prakticky nezměnil, byl dotažen k dokonalosti, a proto si jej můžete v jeho nejlepší formě vychutnat i vy. K přípravě nápoje se využívá chasen, chasaku, chawan a magenaoshi.

Chasen

Vyslovujeme „časen“. Je to menší metlička, s jejíž pomocí dochází ke správnému smíchání prášku, vody a vzduchu. Metlička se vyrábí ručně z jednoho kusu bambusu.

Chasen

Chawan

Magentaoshi

Chasaku

Vyslovujeme „časaku“. Je to lžička vyrobená z bambusu pro měření a vkládání prášku do misky.

Chawan

Vyslovujeme „čavan“. Jde o speciální keramickou misku určenou k pití čaje. Není vhodná pro příliš horké až vařící tekutiny.

Magentaoshi

Vyslovujeme „magentaoshi“. Jde o stojánek na metličku chasen.

Chasaku

Příprava matchy

Usuča - řidší, „slabší“ čaj, obsahuje méně antioxidantů a kofeinu. Koiča - silný, hustý čaj, obsahuje více antioxidantů a kofeinu.

Tradiční příprava:

1. Do šálku nebo mističky nasypeme cca 1-2g prášku (1-2 bambusové lžičky nebo zhruba čtvrtinu malé kávové lžičky).
2. Matchu zalijeme 0.5–0.7 dcl ohřáté vody, jejíž teplota by měla být v rozmezí 70–80 °C.
3. Postupně rozmícháváme bambusovou metličkou pohybem ve tvaru „W“ nebo „M“, dokud nenašleháme hustou pěnu.

Matcha dort

Matcha továrna

Příprava v shakeru:

4. Do shakeru nasypeme 2 g prášku.
5. Přilijeme 500ml vody o teplotě 70-80 °C.
6. Pořádně protřepeme, dokud nebudeme spokojení.

Recept na matcha frappé

Ingredience (2 porce):

- 300 ml plnotučného mléka
- 3 čajové lžičky třtinového cukru
- 1 čajová lžička vanilkového extraktu
- 2 čajové lžičky čaje Matcha
- Kostkový led
- Volitelné šlehačka na dozdobení

Návod k přípravě:

7. Vložte všechny ingredience do mixéru a promíchejte vysokou rychlostí, dokud nezačnou být husté a krémové jako kaše.
8. Podávejte ve vysokých skleničkách, v případě chuti lze dozdobit šlehačkou.

Tyhle dva díly věnované Japonsku jsem si velmi užil, protože mě to bavilo psát, a ještě více se těším na další číslo, v němž bude rozhovor s mým čajovým kamarádem Tomášem Pukšicem, který procestoval už docela velký kus světa právě kvůli čajům.

Matcha mlýnek

Matyáš Červinka, 1.B

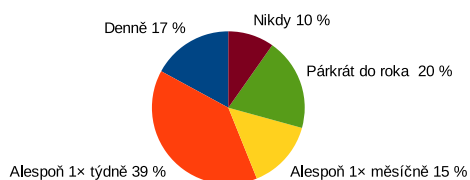
Je používání vlastního hrnku dobrý nápad?

Ach ano, naše škola dokáže být občas velmi stresující, úmorná nebo únavná. Ať už jsou tyto pocity způsobené čímkoli, teplé nápoje z našeho automatu v podobě kávy nebo čokolády dokážou výrazně zlepšit špatně naladěný den.

Dle našeho výzkumu, při kterém nám odpovědělo 82 studentů, jsme zjistili, že automat na kávu aktivně využívá až 56 % dotázaných studentů. Naopak 10 % odpovědělo, že automat nevyužili nikdy.

Zjišťovali jsme, zda studenti vědí o možnosti mít vlastní hrnek - čili hrnek na více použití. Odpovědi byly půl na půl, ale převládala odpověď Ano.

Následně jsme se jich zeptali na názor na tuto možnost. Plno z vás tahle možnost nezajímá, ale na druhou stranu najdou se i takoví, kteří to rádi využijí.

Takže: **Je používání vlastního hrnku dobrý nápad?** Těžko říct. Koneckonců je to hlavně o tom, co vám nejvíce vyhovuje, ale dle našich zkušeností je využití vlastního hrníčku určitě zajímavá alternativa.

Pro případný výběr hrníčku musí být dodržena správná velikost 7-10 cm a objem 300 ml.

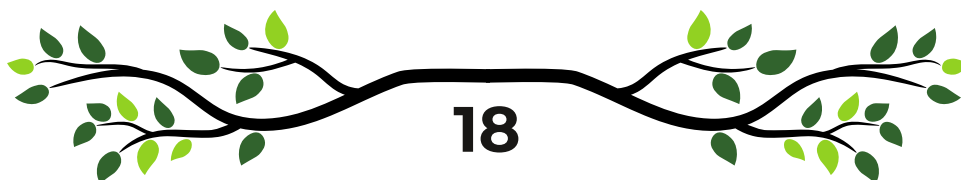
Antonín Kubiš, 2.A
Markéta Kleinová, 2.A

Menší stížnosti:

- Občas teče jen voda
- Slabé kafe
- Ty kreditní karty jsou peklo
- Někdy nevrací peníze
- Často nejsou velké kelímky

Top 5 oblíbených nápojů:

9. Cappuccino
10. Bílá krémová
11. Kakaový nápoj classic
12. Cappuccino s příchutí Irish crema
13. Kakaový nápoj crema

*S*kautské historky

Milí čtenáři, vítám vás u mého čtvrtého povídání o skautu. Dnes jsem se rozhodl vám povědět pár skautských historek, budou to jak historky, kterých jsem byl svědkem, tak i ty, co jsem našel při prohlížení starých kronik.

Rolf, hrdý pojídač knedlíků

První příběh se odehrál na táboře v roce 2020. Jednou na obědě začali chlapci závodit, kdo sní více knedlíků. Mezi nimi byl i můj spolubydlící ze stanu Rolf. Asi u desátého „bodu“ jsem se rozhodl, že nemusím být u všeho, a šel jsem radši do stanu. Přibližně o hodinu později došel do stanu i naprosto vyčerpaný Rolf. Vypadal, skoro jako by se vrátil z nějaké bitvy, téměř v agónii padl na svoji postel a z posledních sil řekl: „Vyhrál jsem, osmnáct a dvě patky,“ a odpadl asi na dvě hodiny. Když jsem se ho nedávno ptal, jestli tento příběh mohu napsat, odvětil, že samozřejmě ano a že je na svou výhru náležitě pyšný.

Jak jsem byl adoptován dítětem

Druhého příběhu už jsem se přímo účastnil, i když nedobrovolně. Odehrál se rok po výše sepsaném příběhu, opět na táboře. Jednou jsem si tak šel po tábořišti a vtom jsem ucítil tlak na noze. Shlédl jsem dolů a zjistil jsem, že mne objímá malý asi sedmiletý klučina. A vtom jsem slyšel, jak ten samý kluk řekl: „Tatínku.“ Celý tábor jsem se mu to snažil vymluvit, ale po třech týdnech jsem to vzdal. Tento příběh má své pokračování i v dnešních dnech, protože to tohoto chlapce stále nepřestalo bavit.

Pozoruhodný chlapec Šašina

Ted' už následují historky, které jsem našel při prohlížení kronik. První jsou z tábora roku 1946 a pojednávají o chlapci jménem Šašina: Z dalších táborů se pamatuji na šumavský tábor. Do Volar jsme nosili živé zmije. Zdaleka neúspěšnější byl opět bratr Šašina. Přinesl soudruhu tajemníkovi Národního výboru šest živých exemplářů. Když pan soudruh tajemník nebyl právě v kanceláři, pustil Šašina do jeho šuplíku výsledek svého sběru... Doslechli jsme se pak, že soudruh tajemník, když otevřel svůj šuplík, opustil kancelář velmi spěšně, snad ani ne dveřmi. Šašina pak z nějakých nám neznámých důvodů do Volar už nechodil.

K přepadu jiného chlapeckého tábora vyrobil Šašína takovou zbraň - dřevěný kyj z kořene mohutného stromu, do kterého natloukl asi 30 desítek hřebíků s uštipnutými hlavičkami. Husité byli proti němu „žabaři“.

Sekání do palce se nedoporučuje

Druhá historka z kronik se odehrála v roce 1947 na táboře u řeky Jihlavy. Stalo se při stavbě sklepa pro ukládání zeleniny. Této stavbě se tábornicky říkalo krecht. Přisekával jsem trámký ze smrkových stromů a dělal základy k jejich uchycení do tvořícího se krovu střechy. Pojednou mně ostří sekyry sklouzlo po kraji přisekávaného trámku a zaseklo se přímo do palce mé levé nohy...

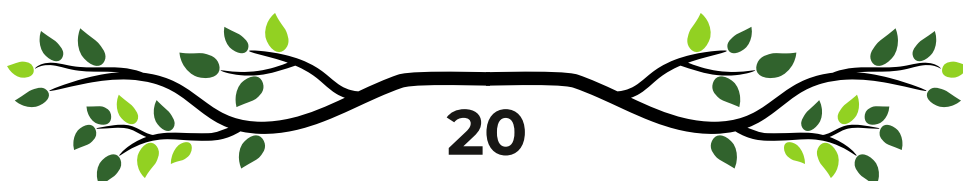
Zařval jsem na celé údolí tiché Jihlavky bolestně jako tur. Zásek byl proveden velmi přesně - měl jsem rozštípenou i kost palce po délce kloubu.

Odborné ošetření bylo provedeno hned na místě činu, a to táborovým felčarem Zdenálem Vaďurou. Ránu po náležitém prohlížení a opakovaném zjišťování funkčnosti palce zdravotník desinfikoval aspoň jedním kubíkem jodové tinktury a šumivého kysličníku. Pak ránu zavázal a ze spodní strany chodidla až k patě nohu fixoval na místě vyrobenou dlahou.

Po tomto odborném zásahu táborového felčara jsem ihned pokračoval v dokončování stavby krechtu. Jelikož se mi toto poranění stalo brzy zrána a do večera bylo ještě mnoho hodin a práce přede mnou bylo ještě mnoho, nevěnoval jsem postiženému palci žádnou pozornost.

Až k večeru jsem seděl na krovu krechtu a pokrýval jej vrstvou smrkového chvojí. Tu jsem pocítil ve zraněném palci nepříjemné, bolestivé cukání. Zavolal jsem na felčara: „Zdenále, mně cuká v palci!!!!“ Od těch dob se tradovalo v oddíle, že sekání sekyrou do vlastního palce se nedoporučuje, neb následně v palci cuká...”

Šimon Rozmarin, 1.B

*R*ecenze

The boys je seriál od Amazonu na motivy stejnojmenné komiksově série. Byl vytvořen hercem a režisérem Sethem Rogenem. Svět je zasazen do alternativního vesmíru, kde žijí superhrdinové, ale tito hrdinové nejsou tak super, jak si všichni myslí...

Seriál je jedním z těch, který témata z předlohy často mění, ale i tak to tvůrcům vychází na jedničku. Seriál je dle mého názoru lepší než komiks. Skvěle pojednává o tom, jak by to mohlo vypadat, kdyby někdo na světě měl velkou moc. Také nesmím zapomenout vyzdvihnout skvělé herecké výkony - a to hlavně Antonyho Starra v roli Homelendra a Karla Urbany v roli Billyho Butchera. Avšak The Boys nejsou pro každého, je tam hodně nepěkných scén, které nejsou pro lidi se slabším žaludkem, ale bez toho by to nebyli The Boys. Také pár vizuálních efektů bylo hůře zpracovaných, naštěstí jich tam ale je jen opravdu málo, některých jsem si ani napoprvé nevšiml. Celkově bych tento seriál ohodnotil jako skvost, podle mě si zaslouží 9,5 bodů z 10.

Filip Vidlička, 1.A

Přelet nad kukaččím hnízdem

V pondělí 27. února se uskutečnil - jako na naší škole skoro již tradičně - další zájezd do divadla. Tentokrát jsme svojí návštěvou poctili Moravské divadlo Olomouc, které nás přivítalo krásnou, až dech beroucí atmosférou. Náš cíl byl jasný - představení *Přelet nad kukaččím hnízdem*, které je divadelní adaptací slavného románu Kena Keseyho *Vyhodíme ho z kola ven*. Autorem této adaptace je Dale Wasserman. A musím říct, že i přes trochu delší stopáž bylo představení nezapomenutelným zážitkem.

Český překlad pro divadlo v Olomouci vytvořil Jaroslav Kořán a režie se zhostil Pavel Khek. V hlavních rolích se objevila Vendula Nováková jako sestra Mildred Ratchedová, Zdeněk Julina jako R. P. McMurphy a Jan Ťoupalík jako náčelník Bromden. Premiéra se uskutečnila 20. ledna 2023. Herci nás hned na začátku uvrhli do ponuré, až psychedelické nálady, která v psychiatrické léčebně panovala. Byl nám vykreslován přísný puntičkářský režim, kterým se řídila hlavní sestra, slečna Ratchedová. Atmosféra poslušnosti a řádu byla téměř hmatatelná. Zapůsobilo to na mě opravdu silně a v napětí jsem čekala na další vývoj děje.

Trochu nadsázky a ironie na pódium náhle vnesl nový pacient Randle McMurphy. Napětí se uvolnilo, a my tak mohli sledovat dávku někdy až přespříliš vulgárního humoru, který se na nás v dalších minutách valil o sto šest. Společně s McMurphyem jsme začali zjišťovat, že vše není úplně tak, jak se na první pohled zdá, že ne každý blázen musí být někdy doopravdy blázen. McMurphy v nás začal vzbu-
zovat pochybnosti a pomalinku jsme začínali přicházet na tu pravou noční můru v tomhle ústavu, Velkou sestru - slečnu Ratchedovou...

Nebudu však více zabíhat do tajuplných detailů a zahalím celý děj tak trochu mlhavým závojem. Nechám vás popřemýšlet o tom, kdo měl v pohledu na ústavní život vlastně pravdu. A o tom, kdo byl více v právu. Slečna Ratchedová, nebo Randle McMurphy? A těm, kteří na tomhle představení s námi nebyli, mohu jeho zhlédnutí vřele doporučit. Pokud si rádi lámete hlavu nad otázkami morálky, myslím, že se vám to bude líbit. Pro ty z vás, kterým se však do divadla nechce, je tu stále ještě další možnost, podívejte se na také velice dobrý stejnojmenný film od českého režiséra Miloše Formana nebo si přečtěte zmiňovanou knihu spisovatele Kena Keseyho, která se stala předlohou pro toto představení.

Daniela Svobodová, 1.A

Co se stane, když se zkříží tvrdý metal s prožitky strachu a bezmoci? Pro některé to je noční můra, pro některé slast. Já osobně se kloním ke straně milovníků této hudby, a proto je pro mě skupina *Slipknot* jasnou volbou.

V roce 1993 se v jednom městě ve státě Iowa (USA) shodla skupina kamarádů na tom, že budou největší metalová skupina světa. Ale takovýto cíl nese s sebou i společné utrpení, pokušení, ztráty... a to i v řadách členů skupiny...

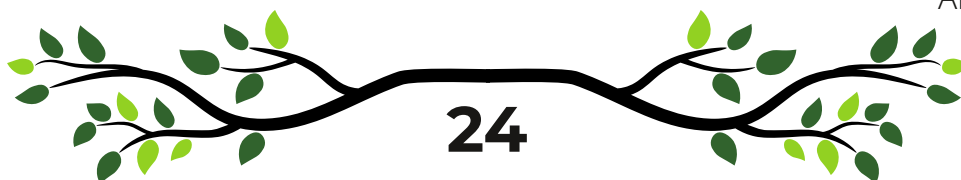
Shawn Crahan byl iniciátorem založení této skupiny i oné tehdy neskromné myšlenky. Joey Jordeson a Paul Gray byli další, kteří se přidali do jeho skupiny, tehdy známé pod názvem *The Pale Ones*, kterou krom nich ještě doplňovali Anders Colsefiny jako zpěvák a Dany Steel jako kytarista. V roce 1994 proběhl jejich historicky první koncert pod jménem Slipknot. Po tomto koncertu se jistý Corey Taylor, který byl během vystoupení v hledišti, zapřísahal, že bude jejich zpěvákem. V roce 1995 se mu to podařilo, a to v důsledku rozhodnutí členů Slipknot přidat do písni více melodičnosti.

Roku 1996 skupina podepsala svou první smlouvu s nahrávacím studiem Roadrunner Records. Po vydání alba se ovšem kapela začala rozpadat. Každý z nich začal bojovat se svými démony z dětství, také je začaly zmáhat drogy, jež přišly společně s úspěchem. V roce 2001 vyšlo jejich nejúspěšnější album „*Iowa*“. To ovšem ještě více prohloubilo jejich osobní i vztahové problémy. Někteří z nich se pokusili i o sebevraždu. I přes všechny překážky se však dostali k natočení třetího alba nazvaného „*Vol.3. The Subliminal Verse*“.

V roce 2010 však Slipknot zasáhla těžká rána. Paul Gray, jeden ze zakladatelů skupiny, zemřel na předávkování. Toto vypadalo jako poslední hřebík do rakve skupiny, jež v té době trhala žebříčky popularity a vyprodávala stadiony. Stojíce před těžkým rozhodnutím Slipknot zvolili cestu pokračovat dál, a tak hrají dodnes. Něco jsem vám však neřekl! Něco, podle čeho byste Slipknot poznali na každé fotografii. Tou věcí jsou jejich hrůzostrašné masky. Každý člen si s novým albem vybere novou. Masky každého člena je originální a reprezentuje něco, čím si prošel nebo prochází.

Slipknot je jako skupina velice konzistentní - i přesto, čím si všichni prošli. Líbit se bude nejen zarytým fanouškům tvrdé hudby, ale se svým posledním albem (2022) se dostávají i do povědomí posluchačů méně tvrdého rocku. Já osobně jsem obdivovatelem jejich hudby a atmosféry temna, kterou kolem sebe utvářejí. Ovšem jejich písně se nebudou příliš líbit těm, kteří si užívají něžné tóny a texty s popovým nádechem.

Antonín Orság, 1.A

Během jarních prázdnin jsem velmi často využíval hromadnou dopravu. Kromě letadla jsem využil všech dopravních prostředků - tramvaje, autobusu, trolejbusu, vlaku... Některé jsem využil hned několikrát a v jejich útrobách, na prosezených sedačkách, jsem měl možnost kromě čtení a poslouchání hudby i pohlédnout špinavými okny ven na svět a zamyslet se nad tím, co vidím.

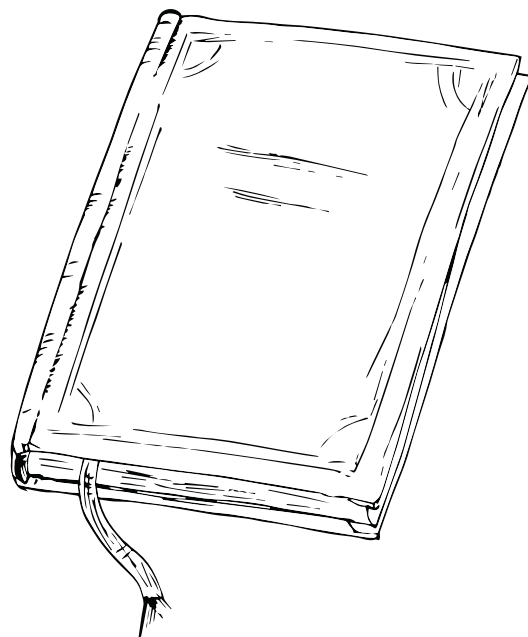
Viděl jsem scenérie, které jsou mi dobře známé, neboť jsem je viděl už nesčítelněkrát, ale i to, co vidíme dennodenně, nám může připadat nové, když se podíváme z jiného úhlu. Nestačí jen pootočit hlavou, ale musíte jinak naladit své myšlení. Svůj vnitřní pohled. Cesty, pole, města, lidi, zvířata, to všechno je všední, přirozené, ale co když se zamyslíme a položíme si otázku: Co pro nás znamenají? Víím, je to možná směšné. Říkáte si: „Je to jen obyčejná cesta, co po ní jezdím do práce a zpět.“ Ale co cítíte, když se na tu cestu podíváte? Radost? Strach? Hrdost? To všechno v nás ten kus asfaltu může vyvolat. Jedeme-li na dovolenou, je pro nás radost po ní jet. Při cestě do práce ji proklínáme, nebo ji zapřísaháme, aby byla v pořádku a my nepřijeli pozdě. Když přemýšlíme nad historií pozorovaných objektů, můžeme cítit hrdost nad silou národa, který dokázal vymyslet a vybudovat takovou síť cest, takové stavby a stroje k jejich budování, anebo zděšení nad tím, kdo všechno se po nich či v jejich blízkosti pohyboval a co vykonal.

I pouhá cesta nás může povznést - a tím nemyslím jen cestu busem nebo šalinou. O prázdninách jsem se zamyslel a připomněl si, že dát si životní cíle je důležité, ale nesmím zapomenout, že i k nim vede cesta, neméně důležitá než cíl samotný. Vzhůru tedy na ni... A snad nepojedu Českými drahami...

Matěj Pleva, 3.A

Bolavo

Namodralé klouby na rukou
Po tvářích slzy kanoucí
Nikdy nezvykla si za domem
Na řeku tiše plynoucí
Kde jako malá uviděla
Tělo neklidně si tonoucí
Volala tato duše v minulosti po milosti?
Až když už je pozdě se zárukou
Lidi s radostí
Tolik zlosti z pusy vypustí
Že život nesmyslně si vzal
A nikoho se nezeptal
Jestli může
A kdo za to může?

Gábina Rozehnalová
(absolventka naší školy)

Bez tváře

Lidé bez tváře
Se líně ulicemi procházejí
Ztratili naději
Že si jednou padnou
Do náručí
Nepoznáš lháře
Ani dobráka
Tak zkus aspoň jednou
Podívat se jim
Do očí

Brána noci

Má klíč k bráně noci
A odevzdaná ďáblu
Trestá mou hloupou touhu
A odvahu
Jít si za svým snem

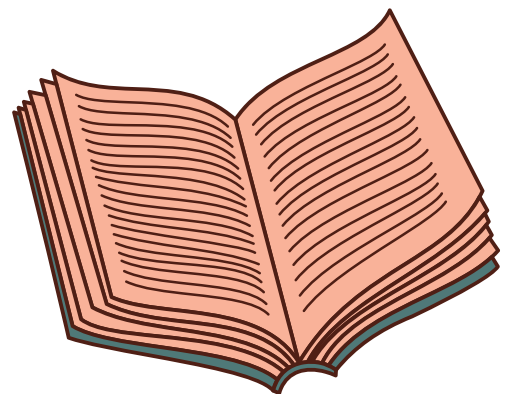
Bez nástrah

Kdo by se bál nástrah
Když důvěra
Vede nás vždy
Bezpečnou cestou

Blízký východ

Je blíž
Než Blízký východ
Je zákeřná

Nechceš se s ní setkat
Neboť se bojíš
Že by ti vzala
To nejcennější

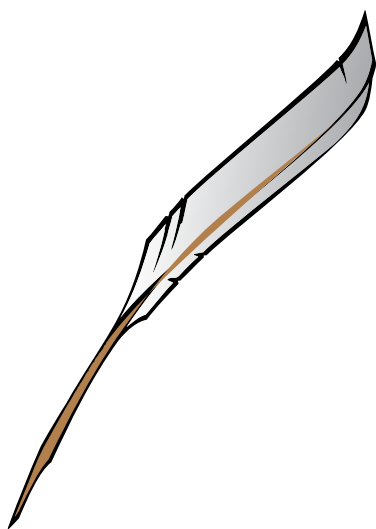
Čas je jako řeka

Tak jsi prošel chodbou
Do dalších dveří
Osušil slzy
A zjistil, že život stále běží

Něco ti dal, něco ti vzal
Těžko se věří
Bude to brzy
A ty ovlivníš to jen stěží

Čas je jako řeka
A ty v loďce pluješ po něm
Nevíš, co tě čeká
Tam za nejbližším rohem
Snažíš se zapomenout
Když občas strhne tě proud

Tak jsi hochu naskočil
Do rozjetého vlaku
Trochu se spálil
To jsi tahal za špatnou páku

Máš už jen pár chvil
Vzpomínky ve vaku
Cestou ses zastavil
Tam v lesích u táboráku

Čas je jako řeka
A ty v loďce pluješ po něm
Je zbytečné se lekat
Natož pak říkat sbohem
Nechtělš zapomenout
Kde občas strhl tě proud

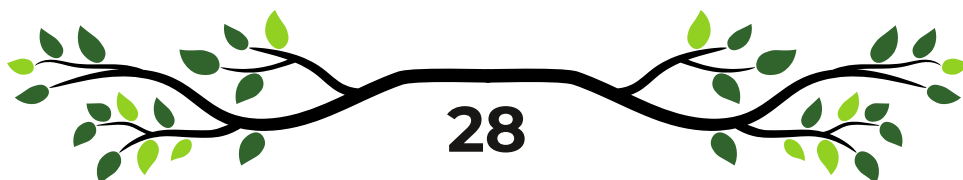
Můžeš se do němoty opít
Když už nechceš dál
Uši sklopit
A přiznat, že ses bál

Potom, až se budeš topit
Ona bude stát opodál
Tiše pochopí
Že jsi svůj čas promrhal

Ten, co studí jako řeka
A ty cítíš se býti kamenem
Po úbočích stéká
Občas si někdo vzpomene
Na loďku převrženou
Když občas strhl tě proud

Ondra Kubíček – Kuba
(absolvent naší školy)

Cejch

Já sám vím víc než kdokoliv jiný,
že to vše je nad tvoje síly,
i kdyby nade mnou stála stovka andělů,
jenže já už dávno ztratil jejich důvěru.
Nikdy nenapravím ten morální podzim
a vím, že vždy stejně tvrdě narazím.
Nějak mám pocit, že se mi opět krátí dech
a že už nikdy nezmizí ten cejch na mých zádech.

Andělový jizvy

Anděl, co mu uřízli křídla, a tak spadl z nebe,
právě on sám ví, že ocel až k smrti zebe.
Když mu svět uřízl křídla,
jiná možnost letu se mu naskytla.
Ale každý let se mu vryl hluboko do kůže.
Jeho tělo bylo pokryto čarami od růže.
Ale i tak mi vždy pomohl, když bylo třeba,
a mé starosti vždy ukolébal.

Daň

Strach, mocná to zbraň,
ale je to nutná daň,
daň za to, že tu jsi,
za to, že sis dovolil mít hlavu s nebesy,
za to, že je na tomto světě štěstí,
a za to, že už v hlavě nemáš tolik bolestí...

Brey

HOROSKOP

Kozoroh

22. 12. až 20. 1.

Laska

Ta ti očividně chybí.

Štěstí

Asi úplně nevíš, co to znamená, ale když ho potkáš, tak ho obejdi.

Vhodné aktivity

Hrabat ten sníh před barákem.

Intimní život

Nic moc ,co?

Vodnář

21.1. až 20.2

Laska

Kup si nafukovací pannu.

Štěstí

Jager bude ve slevě, život bude krásný.

Vhodné aktivity

Vyléčení ze závislosti na alkoholu a těžkých drogách.

Intimní život

Na všechny strany.

Ryby

21.2. až 20.3.

Laska

Partner není nemoc.

Štěstí

Máš ho až moc.

Vhodné aktivity

Zahraj si košíkovou se Strýčkem.

Intimní život

Jako by nebyl.

Berán

21.3. až 20.4.

Laska

Ani opačné pohlaví ti nedá.

Štěstí

To už máš, ne?

Vhodné aktivity

Užívat si života a mít hodně peněz.

Intimní život

50 odstínů šedi hadra.

Byk

21.4. až 21.5.

Laska

Vždyť ani nevíš, co to je, tak na co se snažit.

Štěstí

Nic moc, co?

Vhodné aktivity

Uč se, testy nepočkají.

Intimní život

Je málo, ale je.

Bliženeček

22.5. až 21.6.

Laska

Svatba bude brzo.

Štěstí

To už máš, protože sis našel/našla mě. ♥

Vhodné aktivity

Pomocť své nejlepší kamarádce někoho zlíkvidovat.

Intimní život

To jedine tě drží při životě.

Rak
22.6 až 22.7.
Laska
 Té máš dostatek.
Štěsti
 Máš mě, takže není co řešit, brácho.
Vhodné aktivity
 Pomocť své bff někoho zabít.
Intimní život
 Náš? Ten tady zmiňovat nemůžu.

Lev
23.7. až 22.8.
Laska
 Strávíš dlouhá léta sám.
Štěsti
 Žádný nemáš. Spadne na tebe strom při průměrkování.
Vhodné aktivity
 Umýt se konečně, smrdíš.
Intimní život
 Existuje?

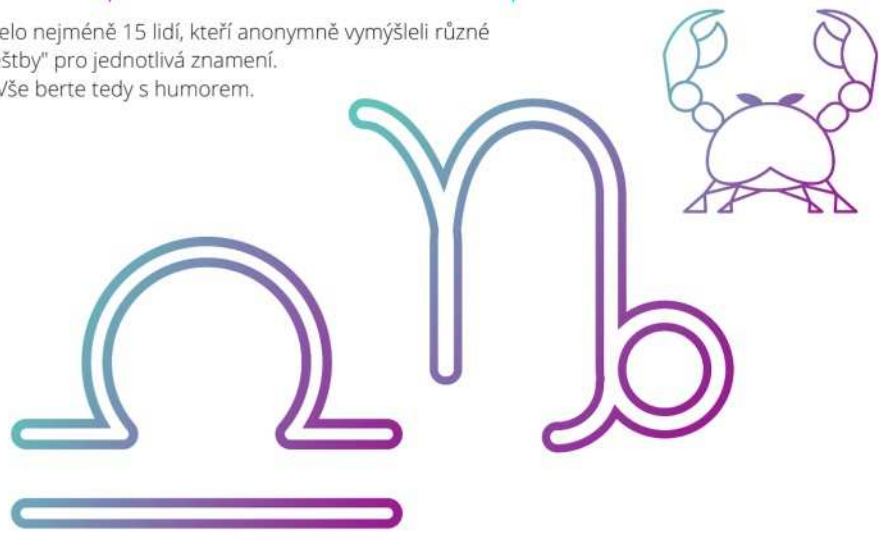
Panna
23.8. až 22.9.
Laska
 Nikdo a nic tě neudělá šťastným tak jako peníze.
Štěsti
 Máš ho víc jak rozumu, ty pcasu...
Vhodné aktivity
 Naučit se HŮL.
Intimní život
 Naposled před 3 roky.

Váhy
23.9. až 23.10.
Laska
 Jsi vdova, ne?
Štěsti
 Necht' ti svítit slunce na pracích na poleš a žádné zkoušení celý týden.
Vhodné aktivity
 Vymýšlet další příklady na relaskopování.
Intimní život
 Jedna kapka... znáš to (mrk mrk).

Štir
24.10. až 22.11.
Laska
 Najdeš si akorát kočkošku na discordu.
Štěsti
 Žádný nevidím :(.
Vhodné aktivity
 Skok z mostu.
Intimní život
 Spaní s plyšáky se nepočítá.

Střelec
23.11. až 21.12.
Laska
 Vidím to tak, že spolu umřete ve společné pyramidě.
Štěsti
 Pěkné známky se jen pohnou.
Vhodné aktivity
 Spánek.
Intimní život
 Ten je hodně peprný.

Na tomto článku se podílelo nejméně 15 lidí, kteří anonymně vymýšleli různé "věštby" pro jednotlivá znamení. Vše berte tedy s humorem.

Redakce

Šéfredaktorky:

Eliška Hrabcová, 3.B

Lenka Brhelová, 3.B

Redaktoři a přispěvatelé:

Matyáš Červinka, 1.B

Markéta Kleinová, 2.A

Antonín Kubiš, 2.A

Martin Novotný, 3.B

Antonín Orság, 1.A

Matěj Pleva, 3.A

Šimon Rozmarin (Brey), 1.B

Adéla Stanovská, 2.A

Daniela Svobodová, 1.A

Tereza Šusterová, 2.A

Filip Vidlička, 1.A

Ondřej Kubíček (absolvent školy)

Gábina Rozehnalová (absolventka školy)

Klára Víchová (absolventka školy)

Ing. Lukáš Kandler

Ing. Helena Drozdová

Na úpravě se podíleli:

Mgr. Jan Beláň

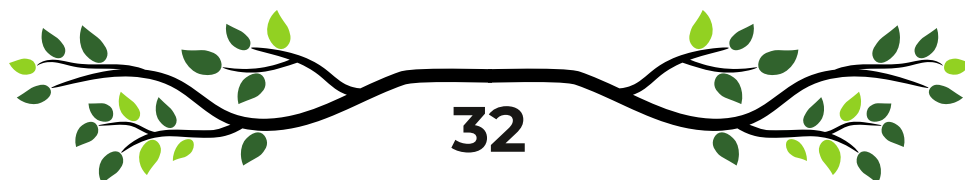
Mgr. Veronika Laryšová

Mgr. Vojtěch Zlámal

Kontakt:

e-mail: homeles@slshranice.cz

Instagram: [homeles_sls](https://www.instagram.com/homeles_sls)

**Střední lesnická
škola Hranice**